

РЕШЕНИЕ

№ 923

гр. София, 20.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Б СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Любомир Василев

Съдия: Калина Анастасова

при участието на секретаря Донка М. Шулева
като разгледа докладваното от Въззивно гражданско дело № 20211100510884 по описа за 2021 година

С решение № 20136523/10.06.2021 г., постановено по гр. д. №31684/2020 г. по описа на Софийски районен съд, ГО, 16 5 състав, е отхвърлен предявения от ищеца Застрахователно дружество „Б.“ АД, срещу ответник Столична Община, иск с правно основание чл. 410, вр. чл. 405 КЗ, вр. чл. 49, вр. чл. 45 ЗЗД, вр. чл. 11, ал. 1 ЗОС за осъждане на ответника да заплати на ищеца следните суми – сумата от 332,16 лева, представляваща изплатено застрахователно обезщетение за претърпени имуществени вреди за ремонт и репатриране на МПС във връзка със сключена застраховка „Автокаско“, застрахователна полица №E18990022789, период на валидност: 01.01.2019 г. – 31.12.2019 г., и настъпил на 19.08.2019 г., в гр. София, кв. „Бенковски“, на кръстовището на ул. „Геле Китов“ с ул. „Обрадовски път“, покрит застрахователен риск с л.а. „Опел“, модел „Астра“, рег. № *****, управляван от Калин Валентинов Илиев, изразяващ се в попадане на небезопасен и несигнализиран път в ремонт и поради необозначена неравност на пътното платно, и сумата от 25 лева, представляваща обичайни ликвидационни разноси. С решението ищецът Застрахователно дружество „Б.“ АД е осъден да заплати на Столична Община сумата от 100, 00 лева, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК.

Срещу решението е подадена въззивна жалба от ищеца, в която се навеждат правни доводи за неправилност на постановения съдебен акт. Поддържа се, че съдът неправилно е приел, че по делото не е установено наличието на застрахователно правоотношение между ищцовото дружество и МВР – собственик на процесния автомобил. Излага се, че застрахователният договор бил сключен с министерството в резултат на проведена процедура за възлагане на обществена поръчка. Твърди се, че застрахователната полица

представлявала конфиденциална информация, поради което не можело да бъде представена по делото. Сочи се, че по делото били установени механизмът и размерът на щетите. Искането към съда е да отмени обжалваното решение и да уважи предявения иск. Претендира разноски.

В срока по чл. 263 ГПК въззиваемата страна е подала отговор на въззивната жалба, в който се поддържа становище за нейната неоснователност. Излага съображения за правилност на първоинстанционното решение. Поддържа, че от събраните доказателства – списък на застрахованите автомобили по застрахователната полица, се установявало единствено какъв е броят на застрахованите автомобили, какви са те по марка, модел и година на регистрация, но не можело да се установи дали процесният автомобил е включен в списъка. Твърди, че доколкото в застрахователната полица липсвали подписи на представляващите застрахователя и застрахования, то липсвало валидно сключен договор. Сочи, че нямало доказателства Общите условия на застрахователя да са приети от застрахования. Изтъква, че не била установена една от задължителните предпоставки за възникване на регресно вземане – наличие на валидно застрахователно правоотношение. Претендират се разноски.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните писмени и гласни доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено от фактическа и правна страна, във връзка с наведените във въззивната жалба пороци на оспорения съдебен акт, следното:

Съгласно чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от релевираните въззивни основания в жалбата.

Първоинстанционното решение е валидно и допустимо, като не са допуснати нарушения на императивни материалноправни норми.

Жалбата е подадена в срока по чл. 259 ГПК, поради което е допустима.

По същество, настоящият въззивен състав намира, че решението на Софийския районен съд е правилно и на основание чл. 272 от ГПК препраща към мотивите на първоинстанционния съд.

В изпълнение на задълженията си да обсъди всички доводи и възражения на страните, въззивният съд намира следното:

От събрания в първоинстанционното производство доказателствен материал – показанията на свидетеля К.И., приетото заключение на вещото лице С.С. по назначената Съдебна автотехническа експертиза, Протокол за ПТП № 1725779/19.08.2019 г. се установява механизмът на настъпване на ПТП – при преминаване на процесния автомобил през несигнализиран и необозначен участък от пътя. От Заключението по САТЕ се установява размерът на щетите, нанесени на процесния автомобил – 217,32 лв., и стойността на ползваната услуга за репатриране – 120 лв., както и обичайният размер на ликвидационните разноските – между 10 лв. и 25 лв. От представените преписи от платежни нареждания с реф. № FT19338301162590/04.12.2019 г. и FT19276904081010/03.10.2019 г. се установява, че сумата от 332,16 лв. е била изплатена на МВР като

застрахователно обезщетение за настъпилите щети по процесния автомобил. С регресна покана от 15.01.2020 г. ответната страна е поканена да заплати на ищцовото дружество сумата от 357,16 лв., представляваща застрахователно обезщетение и ликвидационни разноски. С писмо изх. № СОА20-ТД26-563/1/06.02.2020 г. Столична Община е отказано плащане по регресната покана. По делото е установено и не се спори във въззивното производство, че задължението да поддържа пътния участък, на който е настъпило процесното ПТП, е на Столична Община.

Единственият спорен въпрос, поставен от въззивника пред настоящата инстанция, е за наличието на валидно застрахователно правоотношение между ищеца-застраховател и МВР по повод процесния лек автомобил.

Действително, както сочи и въззивника, по делото е представен препис от застрахователна полица № E18990022789/02.11.2018 г., неподписана от представители на застрахования и застрахователя. В тази полица е посочено, че застрахованите МПС са „по списък“, от което не може да се установи дали л.а. „Опел“, модел „Астра“, рег. № *****, е застрахован по този договор. От представения от МВР списък на автомобилите, застраховани по застрахователна полица № E18990022789, се установява единствено колко автомобили са застраховани, какви са те по марка и модел, колко години са експлоатирани. При това положение се установява, че макар и първоинстанционният съд правилно да е разпределил доказателствената тежест в доклада си, указвайки на ищцовото дружество, че следва да докаже възникването на валидно застрахователно правоотношение с пострадалия, дружеството-застраховател не е доказало в условията на пълно и главно доказване възникването на такова правоотношение по повод процесния автомобил. Настоящият състав намира, че дори и да бъде прието, че между страните по застрахователното правоотношение е била договорена клауза за поверителност, то същата не би разместила доказателствената тежест в процеса, а и не би довела до невъзможност за установяване наличието на застрахователно правоотношение по повод процесния автомобил.

Предвид изложеното, съдът намира, че ищецът-въззивник не е установил наличието на един от елементите на фактическия състав за ангажиране на регресната отговорност на ответната страна – не е доказал възникването на валидно застрахователно правоотношение по повод на процесния автомобил. В този смисъл и възражението на въззивника в тази насока се явява неоснователно.

Тъй като правните изводи на въззивния съд съвпадат с правните доводи на първоинстанционния съд, то обжалваното решение е правилно и като такова трябва да бъде потвърдено.

По отношение на разноските:

Разноски за въззивната инстанция при този изход на спора следва да се присъдят на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, на въззиваемата страна - Столична Община. Размерът на разноските за юрисконсултско възнаграждение на въззиваемия следва да се определи съгласно чл. 78, ал. 8 ГПК и чл. 25, ал. 1 Наредба за заплащането на правната помощ, съгласно който за защита по дела с определен материален интерес възнаграждението е от 100 до 300 лева, като в конкретния случай процесуалният представител на Столична Община е

изготвил и представил по делото писмен отговор на въззивната жалба като елемент от процесуалната си дейност и се е явил в откритото заседание по делото във въззивната инстанция. Следователно съдът намира, че сума от 100 лева е адекватна на вида и количеството на извършената от процесуалния представител на въззиваемия дейност.

Предвид размера на обжалваемия интерес, настоящото решение не подлежи на касационно обжалване, съобразно с ограничението по чл. 280, ал. 3, т. 1 ГПК.

По горните съображения, Софийски градски съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 20136523/10.06.2021 г., постановено по гр. д. № 31684/2020 г. по описа на Софийски районен съд, ГО, 16 5 състав.

ОСЪЖДА Застрахователно Дружество „Б.“ АД, ЕИК ***** със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „*****“, да заплати на Столична Община, със седалище: гр. София, ул. „Московска“ № 33, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, сумата от 100 лева, представляваща разноски за процесуално представителство от юрисконсулт във въззивното производство.

Решението не подлежи на касационно обжалване съгласно разпоредбата на чл. 280, ал. 3, т. 1 ГПК.

Председател: _____

Член-съдия:

1. _____